

BETTY-KIRJAT

KAISA IKOLA

*Betty
maailmalla*

 SAGA
EGMONT

Kaisa Ikola

Betty maailmalla

SAGA Egmont

Betty maailmalla

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2008, 2023 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727038957

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Uuden vuoden alku

– Voi kuule, kyllä meille tulee hauska vuosi!

Rosemary Wardlaw istui vuoteen laidalla ja heilutteli sääriään hyvin epämaisellisesti.

– Varmasti, Beatrice Stewart myönsi ja sukelsi matkakirstuunsa löytääkseen kadonneen tohvelin. Huolimatta tytön yhdeksästätoista ikävuodesta eivät tohvelit tunteneet tarpeellista kunnioitusta häntä kohtaan. – Tiedätkö, minä vähän pelkään. Jos en kuitenkaan saa opettajanpapereita ensi keväänä!

– Sitten istut seminaarissa toisenkin vuoden. Miten soma nenäliinarasia! Kuka on maalannut nuo kuvat? Rosie ihaili pahvilaatikkoa, jonka päällyspaperissa viettivät aurinkoista päivää rokokooasuihin sonnustautuneet tytöt ja pojat.

– Rose, hän osaa piirtää hyvin. Betty löysi tohvelinsa. – Varjelkoon, onko kello jo kaksi? Minun täytyy mennä ilmoittautumaan.

– Tulisin mukaasi, mutta minun on keitettävä tee nyt, kun Peggyllä on vapaapäivä. Olisin jättänyt omankin

ilmoittautumiseni tähän päivään, jos olisin tiennyt, ettei sinä ole tehnyt sitä puhelimella. Rosien äänessä oli pahoittelua.

– Osaanhan minä seminaariin toki yksinkin, Betty sanoi nauraen ja kaivoi hattunsa ja takkinsa esiin vaatekasan alta. Laitakin hyvää teetä Isoäidille, ettei hän aja meitä ulos heti, kun ensimmäisen kerran olemme vallattomia.

Rosie nauroi, suuteli ystävätärtään ja juoksi keittiöön.

Elokuun viimeinen päivä oli säkenöivän kaunis. Betty asteli eteenpäin näyttäen niin onnelliselta, että sai vastaantulijatkin hymyilemään. Uusi kouluvuosi oli edessä haasteineen, seikkailuineen, yllätyksineen. Hän melkein juoksi seminaarin portaat ylös ja kiiruhti kansliaan.

Kun tyttö neljännestuntia myöhemmin laskeutui alas samaisia portaita, oli hän törmätä erääseen punatukkaiseen, harmaasilmäiseen herrasmieheen.

– Sappho! nuori mies huudahti. – Vai siinä sinä nyt olet.

– Niin olen. Betty hymyili ja punastui vähän. – Hauska tavata, Duncan.

– Mihin olet menossa? Ruususen linnaan tietysti. Saanko saattaa sinut? Duncan Fleming ojensi käsivartensa.

– Ei, en minä asu Ruususen linnassa, naurahti tyttö. – Rosien isoäiti tarjosi minulle ystävällisesti asunnon luonaan Charlotte Squarella.

– Vai niin – no, saan kai saattaa joka tapauksessa. Mitä teet illalla?

– Menen kävelemään Jerry'n kanssa. Äkkiä Bettyä harmitti. Miksi hän olikin luvannut Jerrylle tämän soittaessa – Duncan olisi varmasti keksinyt jotakin paljon hauskempaa kuin pelkkä kävely. Mutta toisaalta hän ei ollut tiennyt, tahtoiko Duncan

enää edes kävellä hänen kanssaan kesän jälkeen. – Ja koulu alkaa huomenna.

– Kenellä alkaa, kenellä ei. Kai tiedät, että Chrissy on aloittanut työn kirjakaupassamme?

– Tiedän, hän kirjoitti siitä.

Duncan nyökkäsi. He kulkivat hetken vaieten, sitten nuori mies kysyi arastellen:

– Entä... ranteesi?

– Se on aivan kunnossa nyt. Voi, koeta nyt olla näyttämättä noin syylliseltä! Betty purskahti nauruun. – Pahempiakin rikoksia tässä maailmassa tehdään – etkä sinä toki vääntänyt sitä sijoiltaan tahallasi.

– Se ei liene mikään lieventävä asianhaara. Vai niin, tässä siis asut. Muhkea talo.

– Herra Brodie oli varakas, ja Isoäidillä on hyvä eläke. Mutta etkö tule sisään teelle? Täytyyhän sinun tavata Isoäiti ja Rosie.

– En tiedä... Duncan näytti epäröivän.

– Sinun täytyy tulla!

– Ehditkö sitten varmasti laittautua valmiiksi iltakävelyäsi varten? Nuoren miehen äänessä oli hienoista ivaa.

– Duncan Fleming, olen Effien kanssa täsmälleen samaa mieltä siitä, että mitä vanhemmaksi miehet tulevat, sitä pienemmiksi heidän aivonsa kutistuvat. Betty kiskoi Duncanin puoliväkisin portaat ylös ja tarttui kolkuttimeen.

Hetken kuluttua Rosie avasi oven. Hänen silmänsä olivat laajat kuin teevadit, ja kun Betty kertoi tuoneensa Duncanin teelle, näytti tyttö olevan purskahtamaisillaan katkeraan nauruun.

– Mitä ihmettä on tapahtunut? Betty tiukkasi, kun Duncan oli mennyt saliin tervehtimään Margaret Brodieta.

– Minkä tähden sinä tuot Duncanin tänne – juuri nyt? Rosie kysyi vastaan. – Tule keittiöön ja kerro äkkiä mitä minä teen.

Ällistynyt Betty seurasi häntä. Keittiön ovella hän voihkaisi ja nojautui ovipieleen.

Valkeaksi kalkittu liesi oli musta, samoin seinä sen takana ja lattia edessä. Liedellä seisova vesipannu näytti sekín siltä, kuin olisi käynyt nuotiossa. Huoneessa leijui kaasun hajua.

– *Mitä* sinä olet saanut aikaan? Betty kysyi.

Rosie irvisti.

– Sitä sopii kysyä. Vesi melkein kiehui kun isoäiti huusi minua ja kävin salissa – olin juuri palaamassa takaisin, kun kuulin tussahduksen, kuin joku olisi ampunut. Vesi oli kiehunut yli ja aiheuttanut jonkinlaisen räjähdyksen.

– Ei kaasulieden pitäisi räjähtää jos sille roiskuu vettä!

– Ei *pitäisi*... Mutta ilmeisesti se ei pitänyt kiehuvaasta vedestä! Onhan sillä jo ikää. Onneksi paukku oli pieni ja onneksi olin heti paikalla sulkemassa kaasuhanat.

Betty tyrskähti.

– Peggy ei varmasti pidä vapaapäivää vähään aikaan.

– Päinvastoin, hän on iloinen, kun saa uuden lieden. Mutta mitä ihmettä me tarjoamme Isoäidille ja Duncanille?

– Kai täällä on jotakin. Betty heitti hattunsa ja takkinsa tuolille ja avasi ruokakomeron oven. – Voiko tuolla hellalla enää keittää mitään?

– Tuskin – ainakaan minä en suostu avaamaan kaasuhanoja.

– Hyvä on. Betty veti esiin kulhollisen omenoita, joita oli tuonut edellisenä iltana mukanaan Kuusikukkulalta, pullon kirsikkamehua sekä Peggyn edellisenä päivänä leipoman kakun.

– Kata pöytään lasit ja hedelmälautaset ja sano, että syömmme retkiaterian.

– En luullut, että kirjailijatar voi olla noin käytännöllinen.
Rosie huokasi helpottuneena.

– Kirjailijan tytär ei näköjään sitä ole. Betty virnisti. – Mene nyt, ja koeta lepyttää Isoäiti hyväksymään mehu teen sijasta.

Rosie meni. Isoäiti surkutteli lieden kohtaloa – Donald Brodie oli ostanut sen taloon kuusikymmentä vuotta aiemmin – ja Duncanin suupielet nykivät. Mutta niin omenat, mehu kuin kakkukin tekivät hyvin kauppansa.

– Etkö voi perua sitä kävelyäsi pikkukaverin kanssa? Duncan kysyi hyvästellessään.

Betty puisti päätään.

– En luule, Jerry pahastuisi. Hän oli jo huomannut turhiksi kaikki yritykset ”pikkukaverin” kitkemiseksi Duncanin sanavarastosta ja päättänyt tyytyä kohtaloonsa.

– Etkö luule, että minä pahastun? Harmaat silmät olivat vakavat.

– Älä nyt hassuttele. Ellei sinulla ole parempaa tekemistä, mene katsomaan, osaako Chrissy antaa rahasta oikein takaisin asiakkaille!

– Siinäpä minulle elämäntehtävä. No, näkemiin nyt, Sappho.

– Näkemiin. Betty sulki oven ja jäi tuijottamaan miettiväisenä eteisen pöydällä lojuvan kuvalehden kantta, jossa nuori mies oli polvistuneena nuoren naisen jalkojen juureen. – Ei, hän sitten sanoi itselleen, – nyt en saa olla typerä.

2.

Punastumisia

Syyskuun 2. päivänä

”On hauska istua taas lattiavahan tuoksuissa salissa, tuntea kirjojen sileät sivut sormiaan vasten ja tervehtiä opettajia käytävissä. Olen ensimmäisellä vuosikurssilla vanhin, haa!

Rosie kertoi Emma Woodin kysyneen, mihin oikeastaan ’katosin’ viime syksynä. Ei ole mahdollista, etteikö hän olisi kuullut Robin sairaudesta. Kun Rosie oli laveasti selvittänyt urheuttani (!), rakas Emma oli hymähtänyt:

– Oh, kai hän yrittää elää kuin romaaneissa. Laskee vilvoittavan kätensä kuumeisen nuorukaisen otsalle ja niin edespäin.

En väitä Emmasta, hän ei ole ajattelemisen arvoinen.

Koska Rosie tapasi Ian Vernonin tänään, menin minä Lime Houseen Miriam-tyttösen luo. Isoäiti ei suorastaan voi kieltää Rosieta tapaamasta Iania, koska kauan sitten erehtyi lupaamaan minulle, mutta hänellä on hämmästyttävä kyky tehdä

nolostuttavia huomautuksia. Siksi sovimme tulevamme yhdessä kotiin, niin ettei hän saisi lainkaan tietää asiasta.

Takaisin Lime Houseen! *Jokamiehen Lukemiston* vakituinen avustaja ei saisi hyppiä näin asiasta toiseen, mutta päiväkirjaa tahtoisin sentään kirjoittaa niin huolimattomasti kuin osaan.

Miriam-tyttönen riemuitsi nähdessään minut. Ja kuinka reipas ja iloinen hän oli!

– Isä vei minut kesällä ajelemaan päivittäin ja äiti auttaa minua voimistelemaan, hän kertoi. Isän mainitseminen sai hänet niiskaisemaan, sillä Roderick Somerville purjehtii tällä hetkellä jossakin Atlantilla, eikä kukaan tiedä, milloin hän palaa.

Sitten Alison Somerville tuli kotiin ja keskusteli pitkään kanssani. Olen epäröinyt kauan, otanko taas vastaan kotiopettajattaren tehtäväni, mutta nyt tein päätökseni. Kaksi iltaa viikossa ei toki ole paljon, ehdin lukea sunnuntait ja lomat, ja saan ilahduttaa Miriam-tyttöstä. Ensi tiistaina nousen siis taas leveitä rappusia Lime Housen yläkertaan, kuin ei tätä vuotta olisi välissä ollutkaan.”

Syyskuun 7. päivänä

”Tänään kirkon jälkeen kävelimme Duncanin kanssa Holyroodin palatsin puistossa. Meillä oli oikein mukavaa; Duncan osasi kertoa Charlie-prinssistä paljon sellaista, mitä en ole ennen tiennyt, ja tämän poikamaiset kasvot Isoäidin kirjaston seinällä näyttivät hyvin tutuilta, kun kävin vaihtamassa maljakkoon tuoreita valkoisia ruusuja.

En tiedä, miten Rosie on selvittänyt suhteeni Duncanisiin ja kesän tapahtumat, mutta joka tapauksessa Isoäiti vilkuili nimetöntäni illallispöydässä. Ellei hän olisi saanut hyvää vanhanaikaista kasvatusta, sanoisin hänen tuijottaneen.

– Ehei, sanoin nauraen. – Minä tahdon olla vapaa kuin leivonen, häkkilinnun kahletta en kestäisi.

– Mutta eikö leivonenkin voi laskeutua ihmisen olkapäälle laulamaan? kysyi Isoäiti lempeästi.

Mutta kun äsken tulin tyhjillään olevasta yläkerrasta, jonka komerosta olin Isoäidin luvalla penkonut esiin laatikollisen muinaisia romaaneja, kuulin Isoäidin sanovan tiukasti Rosielle:

– Sinä panet villahuivin kaulaasi ja sillä hyvä. Syysillat ovat petollisia.

– Enhän minä voi! Rosie huusi. – Mitä...

– Mitä Ian Vernon ajattelee, niinkö? Siitä minä en välitä. Pane huivi kaulaasi – heti!

Rosie miltei itki totellessaan. Isoäidin tarjoama huivi oli jäykkä ja kauhean värinen ja niin paksu, ettei hän voi edes riisua sitä seuraavassa kadunkulmassa ja tunkea takkinsa alle. Sitä paitsi kesäkuussakaan on harvoin niin lämpimiä iltoja kuin tämä.

Kun Rosie oli mennyt, huomasi Isoäiti minut portailla kirjalaatikkoineni. Loin häneen moittivan katseen ja menin omaan huoneeseeni. Siellä aloin penkoa laatikkoa. Miten herttaisia nuo Isoäidin nuoruudenaikaiset kirjat ovatkaan! Saamme niistä vielä monta hauskaa hetkeä.

Isoäiti tuli sisään ja istui valkoiseen korituoliini.

– Älä sano mitään, hän pyysi. – Huomaan kyllä, että olen mielestäsi halpamainen.

En sanonut mitään.

– Mutta Rosie vilustuu helposti, ja hän on sentään vastuullani.

– Rosiella olisi ollut oma sievä mohairhuivinsa, ilmoitin ja istuin seläilemaan *Waverleytä*. (Onkohan Isoäiti tosiaan saanut

lukea seikkailuromaaneja, vai ovatko ne Donald Brodien jäämistöä? Kirjassa ei ollut nimeä.)

- Se ei ole tarpeeksi lämmin.
- Niinkö? Otin seuraavan kirjan esiin ja puhalsin siitä pölyt.
- Bet kultaseni, älä nyt vihoittele minulle, Isoäiti pyysi.
- Te saatte Rosien vihoittelemaan itsellenne, sanoin ja katsoin

Isoäitiä suoraan silmiin. – Ei teillä ole oikeutta pilata hänen nuoruuttaan!

Isoäiti vavahti. Hänen silmiinsä tuli harhaileva katse, ikään kuin hän olisi nähnyt jonnekin kauas taaksepäin. Sitten hän hymyili haikeasti.

- Miten nuori ja tyhmä sinä oletkaan, hän sanoi ja lähti. Olisi hauska tietää, mitä hän tarkoitti.”

Syyskuun 10. päivänä

”Emma Wood tuli eilen neiti Cairia ja minua vastaan, kun palasimme kirjastosta. Minun sylini oli täynnä kirjoja, ja tänään rakas Emma oli kysynyt Rosielta, aionko tosiaan opiskella tämän vuoden.

- Ilmeisesti hän on riidellyt Ianin kanssa, rakas Emma oli arvellut.

Rosie kertoi minulle, että olisi tahtonut kuristaa rakkaan Emman tämän kaularöyhelöön.

Duncan ja Chrissy olivat istumassa iltaa täällä, samoin Nanny ja Jessie. Daisy on palannut Glasgow’hun – ja valmistelee häitään! Me odotamme innolla myös neiti Lobanin vihkiäisiä. Mutta hänen sulhasensa on aloitteleva maanviljelijä, ja voi kuulemma mennä kaksi kolme vuotta, ennen kuin he pystyvät menemään naimisiin.

– *Minä* en jaksaisi odottaa, huokaisi Nanny ja ravisti päätään. Hän on leikannut tukkansa ja näyttää suloisen poikamaiselta, kun kiiltävät hiukset hulmuavat pilvenä kasvojen ympärillä. Isoäiti sanoo, että pitäisi nykyaikaisuudellakin sentään *jokin* raja olla.

– Sitä, jota rakastaa, jaksaa odottaa vaikka lopun ikäänsä, Duncan sanoi hyvin hiljaa.

Minä punastuin ja juoksin hakemaan lisää teetä. Voi ei, eihän Duncan *voi* kuvitella, että suostun, jos hän vain jankuttaa tarpeeksi kauan!”

Syyskuun 12. päivänä

”Kuinka ajattelematon olen – en ole kertonut edes huoneestani!

Se on hyvin pieni ja hyvin herttainen huone. Korkea valkoinen vuoteeni ja syvässä makuukomerossa. Rosien vuode on seinän toisella puolen, ja aamuisin herättyämme kopautamme seinään varmistaaksemme, että toinenkin on hereillä.

Vastakkaisella seinällä on peililipasto monine laatikkoineen, ikkunan ääressä pieni pöytä ja tuoli sekä hylly kirjoille, ja oven luona komero, pesupöytä ja valkoinen korituoli. Lattialle olen levittänyt äidin kutoman maton ja ikkunaan hänen ompelemansa uutimet; vuoteen peitän aamuisin Rosen virkkaamalla pitsipeitolla.

Kaiken kaikkiaan huoneeni on taivaallinen. Kunnon tyttö ei päästä nuorukaisia neitsytkammioonsa, mutta kun Jerry tuli hakemaan romaania, jonka olin luvannut lainata, en toki voinut läimäyttää ovea kiinni hänen nenänsä edestä.

– Tämä huone muistuttaa sinua, Jerry sanoi minun etsiessäni kirjaa. – Yhtä suloinen ja puhdas.

Onneksi Isoäidin varastoissa olevasta kirjasta *Käytös-opas Nuorille Naisille* löytyy myös luku *Kuinka Estän Kiusallisten Tilanteiden Tullen Poskiani Punehtumasta*. Luen sen vielä tänään.”

Syyskuun 20. päivänä

”Rosie ja minä olimme päivällisellä Flemingellä. Meillä oli oikein hauskaa. Duncan oli tavallistakin hilpeämmällä tuulella ja nauratti koko seuruetta jutuillaan.

Lähtiessämme hän kysäisi ohimennen, tulisinko katsomaan hänen kanssaan uutta muotinäytelmää huomenna.

– Ei, en voi, vastasin. – Minun on ruvettava lukemaan oikein kunnolla, mikäli aion päästä seminaarista keväällä.

– Onko sinun pakko olla niin toivottoman kunnianhimoinen? Duncan ähkäisi.

– Se on meillä Stewarteilla verissä, ilmoitin ylhäisesti, työnsin käteni Rosien kainaloon ja sipsutin tieheni.”

Syyskuun 22. päivänä

”On sateinen ilta. Minulla oli vain vähän lukemista ja Rosiella vielä vähemmän, joten menimme kirjastoon Isoäidin ja Charlie-prinssin seuraan. Otin mukaani tämän päiväkirjan ja luin ääneen parhaita kappaleita. Varjelkoon, miten Isoäiti ja Rosie nauroivat.

– Minä jaksan tuskin odottaa sinun romaanisi ilmestymistä, Isoäiti puuskutti pyyhkiessään naurunkyyneleitään laventelintuoksuiseen nenäliinaan.

Tuskin minä koskaan romaania kirjoitan.”

3.

Bettyn säädttömyys

Kaikkeen tottuu, ja vähitellen Bettykin tottui siihen, että Duncan odotti häntä seminaarin portilla jokaisena sellaisena iltapäivänä, jolloin hänen tuntinsa loppuivat aiemmin tai myöhemmin kuin Rosien. Aluksi se kiusasi häntä, varsinkin kun muut ensimmäisen vuosikurssin tytöt kehittivät heistä romanttisia tarinoita. Mutta pian asia muuttui luonnolliseksi, ja Betty oli pettynyt, jos Duncanilla olikin kiireitä eikä hän ehtinyt saattamaan.

Gerald Oag ei suinkaan pitänyt tästä järjestelystä. Mutta hänellä oli usein luentoja silloin, kun Bettyn tunnit loppuivat, ja Duncan taas saattoi piipahtaa hetkeksi kaupungille milloin vain nyt, kun Chrissy oli kaupassa.

Myöskään seminaarin uskonnonopettaja ei hyväksynyt seurustelua nuorten miesten kanssa. Hän oli ankara presbyteeri, jonka Jumala ei armoa tuntenut, ja jonka tunnit siksi ahdistivat Bettyä. Hänelle Jumala oli aina ollut lempeä ja hyvä Isä, ei julma tuomari.

– Kuulkaahan, neiti Stewart, sanoi herra Kennedy eräänä iltapäivänä, kun Betty kiiruhti hänen pöytänsä ohi uskonnontunnin jälkeen. – Haluaisin puhua kanssanne.

Tyttö pysähtyi vastentahtoisesti. Ulkona sataa tihuutti, eikä hän tahtonut Duncanin kastuvan.

Herra Kennedy odotti, kunnes sali oli tyhjä, sitten hän kumartui pöytänsä yli ja pyysi vakavasti:

- Kertokaahan nyt minulle, millaista elämää oikein vietätte.
- Elämää? Bettyn silmät laajenivat. – Aivan tavallista, tietysti.
- Kunnan tyttö ei koskaan sallisi miehen koskea itseensä.
- Mutta... enhän minä salli!
- Muuan nuori mies odottaa teitä useita kertoja viikossa,

kantaa kirjojanne ja pitelee kättänne käsivarrellaan. Olen sitä mieltä, ettei se ole soveliaista. Niin niin, herra Kennedy huitaisi kärsimättömästi kädellään, kun Betty avasi suunsa, – yksi hairahdus voitaisiin toki ymmärtää. Mutta kun se jatkuu ja jatkuu...

– Ei kai ole mitään pahaä siinä, että pidän kättäni hänen käsivarrellaan, huudahti Betty, eikä tiennyt olisiko hänen pitänyt itkeä vai nauraa. – Kaikkihan niin tekevät!

Herra Kennedy huokasi.

– Tämä aika on paha, hän sanoi ja pyöritti päätään. – Mutta on ikävä nähdä, ettette edes kadu. Katuva saa anteeksi, kun taas ylpeä...

– En minä ole ylpeä!

– Synnin kieltäminen ei auta. Herra Kennedy nousi. – Toivon, ettei minun tarvitse enää puhua asiasta.

Päästään pyörällä Betty haki takkinsa ja hattunsa ja meni ulos. Duncan virnisti iloisesti ja ojensi kätensä ottaakseen tytön kirjat.

Betty vilkaisi opettajainhuoneen ikkunaan ja näki herra Kennedyn tuijottavan heitä.

– Kuule, kannan nämä itse. Kerron kaikki heti kun pääsemme vähän matkan päähän.

Ällistynyt Duncan seurasi tyttöä. Kun he olivat kääntyneet kadunkulmasta, selitti Betty syyn tähän järjestelyyn.

– Mikä puritaani! Duncan puuskahti. – Meidän olisi pitänyt lähteä kävelemään kaulatusten ja näyttää hänelle pitkää nenää.

– Voi ei, se olisi vain pahentanut asiaa. Hän pitää minua huonona ja paatuneena, kun en tunnustanut olevani sellainen. Sinä et saa tulla enää minua vastaan. Betty'n ääni oli vakava.

– Odotan kadunkulmassa.

– Ei käy, hänhän voisi tulla siihen ennen minua, ja silloin nousisi meteli.

Duncan puri huultaan. He olivat tulleet Charlotte Squarelle ja hän jätti hyvästit Brodien ovella, mutta kehitteli mielessään suunnitelmaa. Sapphon säädyllyisyyttä ei kukaan saanut epäillä.

Rosie ja Isoäiti pahastuivat herra Kennedyn käytöksestä ainakin yhtä paljon kuin Betty itse. Rosie oli valmis menemään vaikka heti opettajan kotiin sanomaan tälle suorat sanat; Isoäiti oli tyyneempi, vaikka tunnustikin Andrew Kennedyn olevan ahdasmielisempi kuin hän oli luullut.

– Käsikoukussa kävelemisessä ei kukaan muu olisi ymmärtänyt nähdä mitään pahaa, hän hymähti. – Mutta nyt soitan Peggyä tuomaan meille teetä ja kermaleivoksia.

Betty ja Rosie rauhoittuivat hieman, sillä teellä ja leivoksilla on omituisen tyyntyttävä vaikutus jopa 19-vuotiaisiin neiteihin.

– Kielsin Duncania tulemasta enää portille, Betty kertoi heidän juodessaan. – Hän taisi pahoittaa mielensä.

Valloittavan historiallisen sarjan toinen osa!

Viimeinen lukuvuosi Edinburghin opettajaseminaarissa alkaa, ja Betty'n elämä täyttyy taas opiskelusta, seurustelusta ja kirjoittamisesta – rakkaushuolia unohtamatta. Nyt Bettyä piirittää kaksi kosijaa: Duncan Fleming sekä Gerald Oag. Betty on kuitenkin päättänyt antaa molemmille rukkaset ja keskittyä rakkauden sijaan runoihinsa. Mutta alkaako nuoren naisen puolustus rakoilla sinnikkäiden kosijoiden edessä? Entä miten miesten tulisi tulkita vuoroin etäisen ja vuoroin mustasukkaisen Betty'n käytöstä?

Kävi rakkaudessa miten tahansa, seminaarin loppu hämöttää jo ja pian nuori opettajatar on valmis maailmalle.

Betty maailmalla on toinen teos mukaansatempaavassa Betty-sarjassa, jossa on vaikutteita L. M. Montgomeryn, Louisa May Alcottin ja Mary Marckin klassikkoina tunnetuista tyttökirjoista.

Kaisa Ikola (s. 1974) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija. Hänen monipuoliseen tuotantoonsa kuuluu niin historiallista romantiikkaa, feelgoodia kuin lastenkirjallisuuttakin. Skotlantiin sijoittuva Betty-sarja sai alkunsa Ikolan blogista ja on sittemmin kerännyt ympärilleen vankan fanikunnan.